TOSTAO NU-L UITĂ PE SALDANHA

IȘI VA ATINGE PONOMAREV OBIECTIVUL OLIMPIC: CUCERIREA MEDALIEI DE AUR?...

Pentru fotbalul sovietic, anul 1971 a însemnat o nouă afirmare pe plan internațional: calificarea în sferturile de finală ale campionatului Europei cu ambele reprezentative (A și tineret) și obținerea unei opțiuni — serioase — asupra participării la turneul olimpic din R.F.G. Aceleași concepții rămîn ca obiective principale și în 1972: absolvirea „sferturilor europene" și dreptul de participare la turneul final, precum și asigurarea calificării pentru J.O. 1972. La acestea se va adăuga, bineînțeles, campionatul mondial 1974.

De fapt obiectivul olimpic poate fi considerat ca atins. Selecționata **Uniunii Sovietice** a manifestat în cele trei partide susținute pînă acum o superioritate tehnică și tactică evidentă, care l-a făcut pe ziaristul francez **Tony Arbona**, trimisul ziarului „L'Equipe" la meciul **U.R.S.S.—Franța**, să declare confraților sovietici: **„Pînă în prezent nu văd cine ar putea împiedica pe fotbaliștii sovietici să devină campioni olimpici!"**.

Randamentul echipei sale în jocurile disputate, ca și valoarea jucătorilor, i-au insuflat antrenorului **Ponomarev** încrederea că selecționata poate cuceri titlul olimpic, pe care l-a cîștigat prima dată în 1956. Partizan al selecției pe „blocuri" pentru a asigura mai repede echipei omogenitatea, **Ponomarev** se poate lăuda cu a realizat acest lucru. **Dinama Kiev** sau **Ararat Erevan**, de pildă, i-au furnizat cîte patru jucători. Faptul cel mai meritoriu însă, îl constituie selecționarea unui lot nou, fără jucători care au fost reținuți de **Nikolaev** pentru campionatul **Europei** sau mondial, și că rezervele se ridică la aceeași valoare și randament ca și titularii. De aceea **Ponomarev** își poate permite ca la pauză să înlocuiască chiar jucători care se dovedesc cei mai buni, cum s-a întîmplat cu **Istoian** (șuteur necruțător) sau **Treșciak**, un „centrocampist" cu mari perspective.

În cele trei partide **Ponomarev** a folosit 18 jucători, printre care trei portari — **Prohorov**, rivalul lui Rudakov — **Oleinik** și **Pilgui** — și 7 înaintași (**Zanazanian, Veremeev, Istoian, Kopeikin, Kozincevici, Maciaîdze** și **Vasiliev**).

Caracteristica principală a echipei o constituie spiritul său ofensiv care animă pe toți jucătorii, începînd cu fundașii în frunte cu **Sosnikin** și **Mesropian**, prezenți frecvent în atac. Practicarea unui asemenea fotbal este posibilă pentru că jucătorii, fără excepție aproape, posedă o tehnică individuală completă, au clarviziune și o condiție fizică excelentă. În apărare, ei aplică un marcaj individual suplu, în atac demarcări rapide sau driblinguri de-a dreptul diabolice care descumpănesc apărări cît de bine organizate. În cadrul echipei există un „bloc-motor" care pune în mișcare întregul ansamblu: **Greșciak — Troșkin — Andrisian — Zanazanian — Ișstonian**. Pînă mingea ajunge la primii doi, ceilalți se avîntă în atac siguri că vor intra în posesia mingii în poziții libere.

Jocului ofensiv, simplu și inteligent îi urmează însă — ca o altă fațetă a talentului acestei echipe —, atunci cînd ea se află în avantaj substanțial, fotbalul lent, economic. Motivul? Vrea să evite orice risc de accidentare. Aceasta este selecționata lui **Ponomarev**, candidat nr. 1 la titlul deținut în prezent de **Ungaria**.

Este un lucru unanim recunoscut astăzi că dintre toate echipele braziliene cea care desfășoară jocul cel mai ofensiv este fără îndoială **Cruzeiro Belo Horizonte**. Acest lucru este îndeosebi explicat prin faptul că echipa posedă individualități de primă mărime ca **Dirceu Lopez, Perfumo, Ze Carlos, Piazza** și, mai ales, celebrul **Tostao**.

Părerile acestuia despre jocul echipei sale, despre fotbalul brazilian și cel european în general, au fost exprimate recent în cadrul unui interviu din care reproducem o parte.

— Ce credeți despre jocul defensiv al majorității echipelor de club braziliene?

„Întotdeauna echipa mea, Cruzeiro, a jucat mai ofensiv decît toate celelalte dar preocupările defensive devin din ce în ce mai importante. Astăzi fotbalul seamănă tot mai mult cu baschetul; fiecare echipă atacă atunci cînd are mingea și se apără atunci cînd adversarul este în posesia ei, cu gîndul de a contraataca, considerînd că acest mod de a acționa, contraatacul, este arma hotărîtoare".

— Cum vă place să jucați, ca vîrf sau retras?

„Consider că cel mai bun randament îl dau atunci cînd inițiez acțiuni pornind de la mijlocul terenului dar în general joc așa cum îmi cere antrenorul. Acționînd mai retras am reușit ca în preliminariile ultimului C.M. să înscriu zece goluri".

— Ce diferențe ai remarcat între metodele de pregătire ale lui Saldanha și cele ale lui Zagalo?

„Saldanha ne acordă mai multă libertate în acțiuni, mai multă libertate de inițiativă, poate și pentru faptul că adversarii erau mai slabi invitîndu-ne la ofensivă. Totuși, sub conducerea lui tehnică am jucat și meciuri cu mai multă prudență, ca să nu spun defensiv, mai ales cu **Anglia** și cu **Peru**. Cred că jucătorul simte el însuși cum trebuie să reacționeze, în funcție de circumstanțe. Zagalo este mai riguros, mai rigid, mai sever. El dă multă importanță antrenamentului tactic și vrea ca ordinele sale să fie cu strictețe respectate".

— Cum apreciați C.M. din Mexic și care sînt preparativele celui viitor?

„Campania din Mexic am abordat-o cu preocupări defensive gîndindu-ne tot timpul la contraatac dar după primele goluri marcate am revenit la obișnuitul nostru joc ofensiv. Din acest punct de vedere cel mai reușit joc al nostru a fost cel din finală, cu **Italia**, iar cel mai dificil cel cu **Anglia**. La **München**, fără întîmplări neprevăzute în preliminarii, cele mai serioase candidate vor fi **Anglia, Brazilia, Italia** și **R. F. a Germaniei**. Personal mă simt bine, ochiul la care am fost operat nu mă mai supără, dar dacă doresc din toată inima să joc la viitoarea ediție a C.M., în schimb, la cea următoare în mod cert nu voi mai participa. Oricum, antrenorul echipei noastre naționale va avea la dispoziție jucători de mare valoare ca **Ze Carlos, Dirceu Lopez, Lola, Dica, Marinho, Lula** etc.".

— Ce diferență credeți că este între fotbalul european și cel brazilian?

„Pe plan tehnic, în **Europa** se constată un mare progres dar după părerea mea există o mare diferență între tehnică și abilitate, aceasta din urmă considerînd că este un atu mai mare și pe care noi îl posedăm din plin. De altfel aceasta este caracteristica de bază a jucătorilor brazilieni: abilitate care, uneori, atinge perfecțiunea și care le permite să improvizeze mult mai mult. Dar, în schimb, avem mai puțină constanță în joc, din care punct de vedere europenii ne sînt superiori".

„...În Mexic, după primele goluri marcate, am revenit la obișnuitul nostru joc ofensiv..." (**Tostao** — în fotografie — în cursă spre poarta echipei Perului la C.M. 1970)

Foto: „La Prensa"

INTERVIU FULGER CU: Martin CHIVERS

Deși meciul se terminase cu mult timp înainte, ușa vestiarului lui **Tottenham** continua să fie închisă. Englezii, înfășurați în halatele lor de baie, ieșiseră și reveniseră de la dușuri de mult. Și ușa continua să fie ferecată. Dinăuntru nu răzbătea nici un zgomot. Într-un tîrziu, apare antrenorul **W. E. Nicholson**. Cu „W. E.", pentru a nu se confunda cu celelalte sute de mii de Nicholson-i din **Anglia**.

— Mi l-ați promis pentru 10 minute pe Chivers, mister Nicholson.

— Yes! Yes!

Dar **Martin Chivers**, tot nu apare. În schimb, se ivește celălalt **Martin** al echipei, **Peters**, una din vedetele lui **Ramsey** la C. M. 1966. Pare un băiețel sfios, așezat. Nici nu-i dai 28 de ani. Dar **Chivers**... A, iată-l. A ieșit pînă în prag și s-a întors în vestiar.

— De multe ori jucătorii englezi nu au voie să dea interviuri, intervine cineva.

— În general este nervos și foarte greu abordabil, mă lămurește, amabil, fotoreporterul clubului din Londra.

— Uneodată este chiar nepoliticos, mă consolează altcineva.

În sfîrșit, iese. E un uriaș blond, cu părul creț, cu trăsături mai aspre decît Peters, care pe lîngă el pare un puișor. Îl am, deci, în fața pe tunarul campionatului englez, o personalitate a fotbalului din țara lui, socotit cel mai mare centru înaintaș al **Angliei** de la **Tommy Lawton** încoace. S-a remarcat tîrziu. Acum are 29 de ani. Îl interpelez:

— Cum ați ajuns golgeter?

— Nu știu. Probabil mă descurc mai ușor în fața apărărilor aăit de aglomerate în socerul de azi.

— Cu înălțimea dumitale...

— Poate că asta l-a și făcut pe Ramsey să mă cheme în „clubul" lui.

Chivers dovedise însă de-a lungul partidei cu Rapid că nu asta era singura sa calitate. Marcase un gol de toată frumusețea dintr-un unghi deosebit de greu.

— Cum vă înțelegeți cu sir Alf?

— E un tip extraordinar! Mă înțeleg perfect cu el. Mai bine zis el se înțelege cu mine, fiindcă nu am altă datorie decît să mă pregătesc cît mai bine și să aplic pe teren ceea ce îmi cere. De altfel aceasta este rolul meu și al oricărui jucător din lotul național. Nu trebuie să-i creiez probleme în plus.

— Ce credeți despre viitorul echipei Angliei în campionatul Europei?

— Putem fi campioni. Mai ales dacă finala se va juca la noi, pe Wembley.

— Ce credeți despre un eventual dublu meci Anglia — România, în „sferturi"? Firește dacă așa vor cere sorții de la 12 ianuarie...

Tace. Zîmbește încurcat. Se uită la **W. E. Nicholson**, cerîndu-i parcă învoirea pentru răspuns. Într-un tîrziu:

— Nu comentez!

Englezii se pregătesc de plecare. Cuferele cu echipament sînt duse la autobuz. Direcția: aeroportul Otopeni.

— O ultimă întrebare, Martin!

— Cu plăcere!

(Cine spunea că **Chivers** este nervos și uneori nepoliticos?)

— Ce va face Ttottenham, mai departe, în Cupa U.E.F.A.?

— Depinde tot de 12 ianuarie. Dar cred că ajungem în finală.

— Și dacă veți cădea cu U.T.A.?

— Aceea, cu Feyenoord și cu Setubal?

— Yes!

Tace. Zîmbește din nou.

— Nu comentez!

— Thank you, mister Chivers!

Mircea TUDORAN

Carnet extern

UNA DIN CONDIȚIILE PERFORMANȚEI

Chiar în această pagină veți întîlni două opinii identice provenind de la două celebrități ale fotbalului mondial. Și **Tostao** și **Chivers** declară, de la mii de kilometri distanță, printr-o „telepatie" determinată de actuala condiție a jocului, că ei se simt datori în primul rînd să dea ascultare dispozițiilor antrenorului. Disciplina tactică, dar ea constituie doar o fațetă a multiplelor aspecte ale disciplinei jucătorului modern, rămîne aceeași — de la piticul care își cîștigă un loc în prima echipă organizată a vieții lui, pînă la internaționalul fără de care nu se poate concepe existența cutărei sau cutărei formații de faimă.

Adevărul acesta verificat, mai bine zis, este sancționat de atîtea situații nici n-ar mai trebui amintit. Dacă îi dedicăm „carnetul" de astăzi, o facem însă pentru că trebuie luptat împotriva mentalității care se creează — și din păcate o observăm și la unii jucători de prima valoare ai fotbalului nostru — și anume că, ajuns pe prima treaptă a consacrării, intervin anumite „scutiri" în arenă, în luptă. Or, tocmai aceasta o dovedesc faptele, realitatea. Anume că îndatoririle, obligațiile, disciplina crește direct proporțional cu amploarea și importanța competiției.

Ne mai gîndim la un caz, elocvent credem noi, tot în privința sarcinilor de tactică. **Di Stefano**, fost el însuși un mare disciplinat în întreaga sa carieră, a cerut să se afișeze în vestiarul echipei Valencia, următoarele cuvinte: **„Aici nimeni nu este jucător mare. Aici toți sîntem la fel, avem aceleași obligații în teren"**. În aceste principii ale cunoscutului fost internațional, să găsim și una dintre explicațiile reușitei timpurii, ca antrenor, a lui **Di Stefano**. Cu un lot indiscutabil mai slab decît al altor cluburi spaniole, el a dus pe **Valencia** la titlul de campion.

Să reflectăm, deci, mai cu seamă în aceste săptămîni de „relache", asupra uneia dintre condițiile de netăgăduit ale performanței. Mai cu seamă în imprejurările fotbalului actual care a ajuns la amplificarea considerabilă a responsabilităților individuale ale jocului, inspirîndu-se — cum de altfel observă și **Tostao** — din principiile baschetului. În asemenea coordonate, devine deci inevitabil ca disciplina să fie una și singură pentru toți jucătorii, indiferent de strălucirea palmaresului personal.

— ef. i. —

INCA UN CANDIDAT

După federațiile din Londra și Bruxelles, care au anunțat mai de mult intenția lor de a organiza turneul final al „Campionatului Europei" iată că și forul de specialitate din Atena s-a declarat gata să preia această sarcină. U.E.F.A. are, cum se vede, o misiune nu tocmai ușoară, pentru a desemna țara organizatoare a întrecerii dintre ultimele patru rămase în cursă din competiția care a numărat, la start, 32 de „echipaje".

VERDICT SCHÖN

Selecționerul reprezentativei vest-germane, Helmuth Schön, a declarat următoarele despre internaționalul italian Sandro Mazzola: „După mine, Mazzola este în momentul de față cel mai mare jucător italian. În reprezentativa pe care o conduc, el ar avea loc în orice post din atac sau chiar din linia mediană". Să subliniem că, așa cum se anticipează, internaționalul italian are mari șanse să devină cîștigătorul „Balonului de aur", anualul trofeu atribuit de revista „France Football", celui mai valoros fotbalist european.

DIDI-JUNIOR

Deși nu știm încă prea multe lucruri despre el, fiul lui Didi pare că a moștenit multe din calitățile tatălui său. Recent s-a anunțat că Waldir Pereira-junior a semnat un contract cu clubul Deportivo din Caracas. Este drept, nu-i vorba de un club cine știe ce ca celebritate. Să vedem însă ce calificative va primi Didi II după primele apariții în competițiile oficiale cu noua sa echipă.

DE PRETUTINDENI